

SIELU, SIEMEN, KEIJU, AASI

Anneli Pääkkönen

Kuvat Outi Heiskanen

ntamo

SIELU, SIEMEN,
KEIJU, AASI

© 2013 Anneli Pääkkönen, Outi Heiskanen

ISBN 978-952-215-430-9

ULKOASU

Make Copies

KANNEN KUVA

Outi Heiskanen: *Tulilintu*, 2001, viivasyövytys, kuivaneula, chine collé

VALMISTAJA

BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

2013

ntamo

www.ntamo.net

Anneli Pääkkönen

SIELU, SIEMEN, KEIJU, AASI

VANHAN GENEVELÄISKEIJUN
PYHIIN VAELLUS

Kuvat Outi Heiskanen

ntamo

Ihmiset ovat suloisia, itkettää monesti kun niitä näkee. Korvia ja kaulaa, kenkiä, lahkeita. Takamusten päältä vaatteet ovat arimmat kiukun vilahtelulle.

Vanhat ovat kovin arkoja, kun he inhoavat itseään usein niin paljon eivätkä voi mitään itselleen. Vihaahan sitä, kun ei kykene hallitsemaan edes ruumistaan ja tilaisuus harjoitteluun on ohi. Periaatteessa hapristuminen on kaunista. Se vaan ei tapahdu. Ensin pitäisi kuivua, mutta kun tulee limaa ja visvaa, sylkeä ja kuolaa ja vaahtoa suupieliin...

Turhamaisuus on jumalallista alkuperää. Kunnianosoitus ja ylistys. Kun turhamaisuus menee, mureneminen ja romahtaminen ja romuuntuminen kaunistaa vielä hetken.

Olenko murenemassa?

Rooma on murenemassa. Tulin tänne nuuskimaan itseäni. Kivitalo keskellä Roomaa haisee. Ensin sain huoneen yläkerrasta, kattotiilet, taivas, pilvet ja tornit. Mutta hanasta tuli vain kylmää vettä. Raahasin itseni ja tavarani alakertaan, jäähdyttelin kuumana höyryävää ammetta kaksi tuntia ennen kuin vesi oli sopivaa pulahdettavaksi. Yöllä heräsin Rooman murenemiseen, seinän sisässä sa-

toi kivenlohkareita, putoili siruja menneisyydestä. Vahvat ja heikot siivet lepattivat, läiskivät, yrittivät pelastautua murikoiden ja kivipölyn alta. Haistoin kaikki vuosisadat, haistoin kulkukissojen ja koirien luut, kuulin leijonien ilmaan jähmettyneen karjunan, taisteluun heitettyjen miesten hien pisaroinnin. Aamu pirskotti valoa huoneeseeni, lennätti valoa seinän rappaukseen, keltaiseen huiviin jonka olin heittänyt paljaan pöytälampan päälle, paljaille jaloilleni jotka olin laskenut sängyltä lattialle, sinisuonisille käsille, joilla yritin raapia selkääni enkä jäykistymiseltäni ylettynyt kutisevaan kohtaan. Kuinka ottaa Roomassa arvokkaasti vastaan vanhuus, murentaa menneisyys, kun ei saa selkäänsä raavittua?

Voi voi Helinä-keiju, nyt alkavat ankeat ajat, oletko valmis.

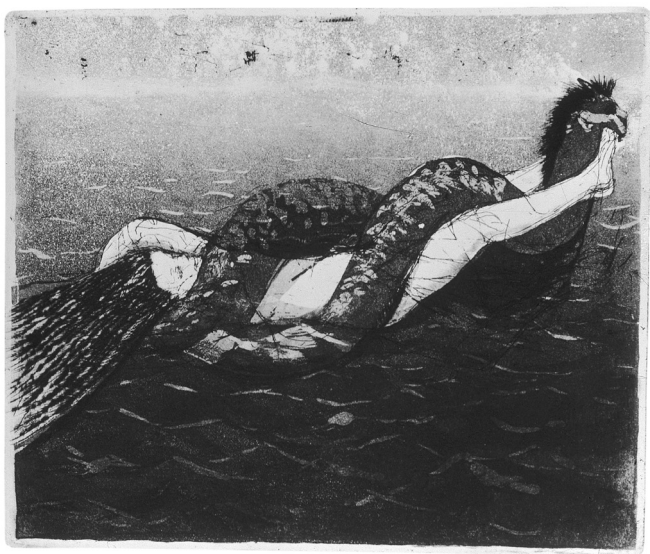
Isäni oli karhu, äitini apina, minä olen aasi. Helinä-aasi pukeutuu, panee hellehatun hiuksilleen ja lähtee kirkkoon. Pyhiinvaelluskierros. Pyhiinvaellus. Kauan kauan sitten Roomassa kuljin hellävaraisesti miehen kannoilla kirkosta kirkkoon. Halusimme puhdistautua, meille ei riittänyt Geneven kullatut kupolit, halusimme rikkoa muurin, tehdä

ehjäksi särjetyn, halusimme aloittaa jotain mikä ei alkanut, ei loppunut. Toisen miehen vedin hellävaraisesti läpi avoimista ovista, jotka ensimmäinen näki suljettuina. Mutta tämä toinen, Aaron, meinaisi tehdä minusta pienen säikyn hiiren, koska tiuski vähimmästäkin. Pelkäsin kuin huutolainen, että tiskatessani rikkoisin hänen kolkytvuotisviinilasinsa, mikä olisi hänelle ollut kuin lehmän menetys. Hän oli minua vuosikymmenet nuorempi. Hän raasu yritti tehdä itsestään toimen miestä, vaikka hänen suurin lahjansa oli rakkaudellisuus, joka taas ensimmäiseltä, Eljakselta, puuttui, vaikka hän toimitteli yhtä ja toista mitä tarvitsin.

Kuinka mennä miehen sisään? Sellaisena kuin rakkaus kukoisti Aaronissa, oli Eljaksessa suljettu umpeen, muurattu, läpiumpihuone. Oli vain kielto, esto, pysähdys, tabu ja koiranilme. Kerran kiipesin vieraassa maassa korkean vuoren huipulle ja siinä ihan lähellä kohosi toisen vuoren yhtä korkea huippu. Toiset ihmiset olivat kiivenneet sille vuorelle ja minä näin ihmisten kasvot vaaleina läikkinä, silmiä en nähnyt. Sellaisia me olimme, Eljas ja minä, lähekkäin ja tavoittamattomissa. Ja nyt Helinä-keiju,

Helinä-aasi, kopsuttelee ja leijuu sisään kirkkoon, onhan sitä menty napinlävestäkin kun on yritetty miehen sisään kurkistaa.

Santa Maria della Pace, kappelin pääalttarin yläpuolella madonnan kuva, josta vuoti verta kun siihen iskeytyi kivi, ja minua alkaa hihityttää, kun muistan miten Aaron availi porttejani ja sukelsi putousteni läpi luolaan, löysi pimeään keskeltä säkeneitä ja tunkeutui lohikäärmeen sisuksiin, teki minusta jättiläisönnön suomukäärmeen, hengittävän maailmankaikkeuden, ja minulta tuli myös mehuroiske, veripuna, ja yritin selittää hänelle että sellaista voi sattua niinkuin hän ei muka sitä tietäisi. Hän jo alkoi luovuttaa, jatkoi kuitenkin ja minä tulin pienemmäksi ja pienemmäksi ja voitettumaksi ja katosin, ja aloin samalla laajeta suunnattomaksi organismiksi, maankaltaiseksi, meren kaltaiseksi, avaruuden kaltaiseksi, itsettömäksi. Naima-maailmoissa hän antoi oman itsettömyytensä. Kyl maar hän on keskimääräisen lahjaton itsetön herttainen poika, joka on kasvanut hemmottelun ympäröimänä ja jota minäkin hemmottelin, ja hän minua kun elelimme lemmenluolissa ja herkuttelimme.

”
Kerran Aaron kertoi luvanneensa
vanhemmilleen, että pitää heistä
huolta vanhana. Sitten hän siemaisi
punaviiniä lasistaan, katsoi minuun
ja sanoi pitävänsä huolen myös
minusta. Riehuttiin sen lupauksen
jälkeen sängyssä ja kun ensipaineet
olivat laenneet, hän tuli minuun
tyynnyttävällä tahdilla ja silmiini
tuli ihanimmista ihanin väri,
lehtikudoksia, sormien ja kämmenten
viivoja, kosketuksen majoja.

Sielu, siemen, keiju, aasi on aistivoimainen iltasatu, missä vanha
Helinä-keiju vaeltaa jalat turvoksissa miehen syliin ja sieluun.

Kirjassa on kansi mukaanlukien neljätoista Outi Heiskasen
grafiikkatyötä vuosilta 1970–2013.

Savonlinnan Ahvensalmella asuva Anneli Pääkkönen on
esikoisrunokokoelmansa (*Mietintö*, Otava 1968) jälkeen
julkaissut toistakymmentä teosta, romaaneja, novelleja, runoja
ja lauluja.